

Arrest

nr. 252 104 van 1 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Cali (dep. Valle de Cauca), waar u na u geboorte enkele jaren woonde. Toen u vijf jaar oud was, werden uw vader en uw broer vermoord om redenen die u onbekend zijn. Vervolgens verhuisde u samen met uw moeder naar Venezuela, meer bepaald naar het stadje San Antonio (dep. Tachira), waar u steeds blijven wonen bent. U ging er naar school, waarna u aan het werk ging in de bouw en uw eigen zaak begon in de ambacht en verkoop van religieuze afbeeldingen. Verder bent u gehuwd met een Venezolaanse; samen hebben

jullie één dochter van 12. Aangezien San Antonio in het grensgebied met Colombia ligt, stak u vaak die grens over om inkopen te doen.

Vanaf 2014 kreeg u problemen met colectivos, gewapende groeperingen in de naam van de regering. U werd door hen afgeperst, waardoor u genoodzaakt was uw handelszaak in San Antonio stop te zetten. Er vonden eveneens bedreigingen en willekeurige schietpartijen plaats dicht bij uw woonst en op de grens. Begin mei 2019 trok u alleen naar Cucuta (dep. Norte de Santander) in Colombia en u verbleef er drie maanden bij een vriend. Op 11 augustus 2019 verliet u het land en reisde u alleen met het vliegtuig via Bogota en Madrid naar Brussel, waar u twee dagen later, op 13 augustus 2019, aankwam. Na twee maanden, op 16 oktober 2019, wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar Venezuela vreest u het slachtoffer te worden van de gewelddadige colectivos, gecombineerd met de deplorabele economische situatie aldaar. Indien u zou terugkeren naar Colombia, vreest u represailles van degenen die uw vader en uw broer om het leven gebracht hebben. U refereert verder naar de onveiligheid, alsook de hoge mate van werkloosheid die er heerst.

U heeft verschillende familieleden in België. Uw moeder, Hilba America Dorado (OV: X) en uw halfzus aan moeders zijde, Alicia Cordoba Dorado (OV: X) hebben de Spaanse nationaliteit en verblijven in België. Ook uw halfbroer aan moeders kant Zandro Cordoba Dorado (OV: X; CG: X) kwam naar België en diende een verzoek om internationale bescherming in omwille van motieven die niet gelinkt zijn met de uwe.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: een kopie van uw internationaal paspoort en een kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In eerste instantie dient het CGVS vast te stellen dat u op vijfjarige leeftijd met uw moeder naar Venezuela verhuisde, waar u naar school ging, gewerkt hebt, in het huwelijk getreden bent en steeds bent blijven wonen (CGVS, p.3-4). U verwierf echter nooit de Venezolaanse nationaliteit en blijft bijgevolg in wezen een Colombiaans staatsburger (CGVS, p.5-6). In dit verband dient te worden aangestipt dat, hoewel u zich beroept op asielmotieven ten aanzien van zowel Venezuela als Colombia, u enkel over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en bijgevolg uw verzoek om internationale bescherming en uw actuele vrees uitsluitend beoordeeld dienen te worden ten opzichte van Colombia.

Wat dat betreft, haalde u enerzijds aan in Colombia een gevaar te kunnen lopen ten gevolge van de moord op uw vader en uw broer in Cali (CGVS, p.7). Dient echter te worden opgemerkt dat u geen concrete en geloofwaardige elementen kon aanbrengen om die beweerde vrees te staven. Zo maakt u, betreffende uw vaders dood, enkel melding van het feit dat hij plots verdween en vervolgens vermoord zou zijn, maar kunt u geen enkele verdere informatie geven daaromtrent, laat staan het motief en de dader (CGVS, 7). Overlijdensaktes kunt u niet voorleggen en heeft u er ook nooit navraag naar gedaan (CGVS, p.8). U heeft zich daarnaast nooit geïnformeerd naar verdere details over de vermeende moord, ook niet bij uw moeder (CGVS, p.8). Het is zeer merkwaardig dat u op grond van de beweerde moord internationale bescherming aanvraagt in het land waar uw moeder verblijft, zonder haar verdere details te vragen daaromtrent. Bovendien verklaarde u dat uw moeder zelf nog gedurende 3 jaar in Cali gewoond heeft in afwachting van haar verblijfsstatuut in Spanje (CGVS, p.4), waaruit blijkt dat het dan toch veilig genoeg moet geweest zijn om naar Colombia terug te keren, en meer bepaald naar de stad

waar uw vader zou zijn vermoord. Wat er ook van zij, moet eveneens worden benadrukt dat het incident waarnaar u verwijst kennelijk in 1980 plaatsvond – u was toen immers vijf jaar oud (CGVS, p.3) – en dus uitermate lang geleden zou zijn gebeurd. Voorts kan ook aan beweerde vrees, als zou u ook de moordenaars van uw broer moeten vrezen, geen geloof gehecht worden. Het incident vond volgens u in dezelfde periode plaats als de dood van uw vader, en details kende u evenmin (CGVS, p.7). Dat men u veertig jaar later zou viseren omwille van feiten waarover u zelf nauwelijks enige informatie lijkt te hebben, is niet aannemelijk.

Anderzijds beweerde u niet te kunnen terugkeren naar Colombia omwille van de onveiligheid die er zou heersen. Ongeacht het feit dat de algemene veiligheidssituatie in Colombia er de laatste jaren sterk op vooruit is gegaan (zie infra), baseert u zich hier wederom op speculaties die u op geen enkele wijze hard kunt maken. Zo liet u uitschijnen dat u menigmaal de grens met Colombia overstak (o.a. om voeding aan te schaffen) toen u in Venezuela woonde – u beschikte zelfs over een grensdocument dat dergelijke verplaatsingen faciliteerde (CGVS, p.6). Bovendien bent u nog drie maanden in de stad Cucuta gebleven vooraleer u naar België reisde (CGVS, p.9). Gevraagd of u daar concrete problemen kende, antwoordde u van wel, om vervolgens terug te verwijzen naar de algemene veiligheidstoestand in het gebied (CGVS, p.8). U bent dan ook niet bij machte een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade aan te tonen, louter omwille van uw verblijf in deze regio.

In de marge moet worden opgemerkt dat uw vrees om werkloos te blijven in Colombia opnieuw louter een hypothese betreft van uwentwege, die bovendien geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er u niet de vluchtelingenstatus worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus cf. artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf,

blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u indiende leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart wijzen louter op uw identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg. elementen die momenteel niet worden betwist door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht en van artikel 4 van Richtlijn 2004/83.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In eerste instantie dient het CGVS vast te stellen dat u op vijfjarige leeftijd met uw moeder naar Venezuela verhuisde, waar u naar school ging, gewerkt hebt, in het huwelijk getreden bent en steeds bent blijven wonen (CGVS, p.3-4). U verwierf echter nooit de Venezolaanse nationaliteit en blijft bijgevolg in wezen een Colombiaans staatsburger (CGVS, p.5-6). In dit verband dient te worden aangestipt dat, hoewel u zich beroept op asielmotieven ten aanzien van zowel Venezuela als Colombia, u enkel over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en bijgevolg uw verzoek om internationale bescherming en uw actuele vrees uitsluitend beoordeeld dienen te worden ten opzichte van Colombia.

Wat dat betreft, haalde u enerzijds aan in Colombia een gevaar te kunnen lopen ten gevolge van de moord op uw vader en uw broer in Cali (CGVS, p.7). Dient echter te worden opgemerkt dat u geen concrete en geloofwaardige elementen kon aanbrengen om die beweerde vrees te staven. Zo maakt u, betreffende uw vaders dood, enkel melding van het feit dat hij plots verdween en vervolgens vermoord zou zijn, maar kunt u geen enkele verdere informatie geven daaromtrent, laat staan het motief en de dader (CGVS, 7). Overlijdensaktes kunt u niet voorleggen en heeft u er ook nooit navraag naar gedaan (CGVS, p.8). U heeft zich daarnaast nooit geïnformeerd naar verdere details over de vermeende moord, ook niet bij uw moeder (CGVS, p.8). Het is zeer merkwaardig dat u op grond van de beweerde moord internationale bescherming aanvraagt in het land waar uw moeder verblijft, zonder haar verdere details te vragen daaromtrent. Bovendien verklaarde u dat uw moeder zelf nog gedurende 3 jaar in Cali gewoond heeft in afwachting van haar verblijfsstatuut in Spanje (CGVS, p.4), waaruit blijkt dat het dan toch veilig genoeg moet geweest zijn om naar Colombia terug te keren, en meer bepaald naar de stad waar uw vader zou zijn vermoord. Wat er ook van zij, moet eveneens worden benadrukt dat het incident waarnaar u verwijst kennelijk in 1980 plaatsvond – u was toen immers vijf jaar oud (CGVS, p.3) – en dus uitermate lang geleden zou zijn gebeurd. Voorts kan ook aan beweerde vrees, als zou u ook de moordenaars van uw broer moeten vrezen, geen geloof gehecht worden. Het incident vond volgens u in dezelfde periode plaats als de dood van uw vader, en details kende u evenmin (CGVS, p.7). Dat men u veertig jaar later zou viseren omwille van feiten waarover u zelf nauwelijks enige informatie lijkt te hebben, is niet aannemelijk.

Anderzijds beweerde u niet te kunnen terugkeren naar Colombia omwille van de onveiligheid die er zou heersen. Ongeacht het feit dat de algemene veiligheidssituatie in Colombia er de laatste jaren sterk op vooruit is gegaan (zie infra), baseert u zich hier wederom op speculaties die u op geen enkele wijze hard kunt maken. Zo liet u uitschijnen dat u menigmaal de grens met Colombia overstak (o.a. om voeding aan te schaffen) toen u in Venezuela woonde – u beschikte zelfs over een grensdocument dat dergelijke verplaatsingen faciliteerde (CGVS, p.6). Bovendien bent u nog drie maanden in de stad Cucuta gebleven vooraleer u naar België reisde (CGVS, p.9). Gevraagd of u daar concrete problemen kende, antwoordde u van wel, om vervolgens terug te verwijzen naar de algemene veiligheidstoestand in het gebied (CGVS, p.8). U bent dan ook niet bij machte een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade aan te tonen, louter omwille van uw verblijf in deze regio.

In de marge moet worden opgemerkt dat uw vrees om werkloos te blijven in Colombia opnieuw louter een hypothese betreft van uwentwege, die bovendien geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er u niet de vluchtelingenstatus worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus cf. artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker in de eerste plaats aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de bepaling van artikel 4.3. van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

Verzoeker is van mening dat de nood aan internationale bescherming ten aanzien van Venezuela dient te worden beoordeeld gezien hij bijna zijn hele leven in Venezuela heeft gewoond, hij zijn familie in Colombia niet meer gezien heeft, hij slechts in Colombia kwam om professionele redenen en zijn echtgenote en dochter in Venezuela wonen.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet wel degelijk worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Verzoeker verklaarde slechts de Colombiaanse nationaliteit te hebben, waardoor zijn nood aan bescherming wordt beoordeeld ten aanzien van Colombia. Het doel van de procedure voor het bekomen van internationale bescherming is er bovendien niet op gericht om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Van een persoon die zijn nood aan internationale bescherming steunt op de moord van zijn vader, kan wel degelijk worden verwacht dat hij hieromtrent gedegen informatie kan bijbrengen, minstens een inspanning levert om hierover meer te weten te komen. Het argument dat zijn moeder hem niet meer informatie gegeven heeft en dat hij dit ook niet in de hand heeft, plaatst zijn onwetendheid niet in een ander daglicht te meer hij verklaarde zich hierover nooit te hebben bevraagd noch bij zijn moeder noch op een andere manier (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Waar verzoeker de motivering dat de beweerde problemen in Colombia niet meer actueel zouden zijn, te kort door de bocht vindt, gaat hij voorbij aan de concrete vaststellingen.

Verzoeker verklaarde immers dat zijn moeder zelf nog gedurende 3 jaar in Cali gewoond heeft in afwachting van haar verblijfsstatuut in Spanje, waaruit blijkt dat het dan toch veilig genoeg moet geweest zijn om naar Colombia terug te keren, en meer bepaald naar de stad waar zijn vader zou zijn vermoord. Ook de Raad acht het in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk dat men verzoeker veertig jaar later zou viseren omwille van feiten waarover hij zelf nauwelijks enige informatie lijkt te hebben. Het gebrek aan familie in Colombia die hij kent, die hem zou kunnen helpen of bijkomende informatie geven, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker aangeeft dat er wat betreft zijn vrees voor de veiligheidssituatie aldaar, te weinig rekening werd gehouden met de situatie waarin hij terugkeerde met name 1 of 2 maal per maand naar de grensstreek en dit voor professionele redenen, en met het oog op vertrek in de grensstreek is

verbleven gedurende 2 maanden, herhaalt hij slechts zijn verklaringen maar doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing.

De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde stukken, zijnde het geboortecertificaat van zijn dochter, de huwelijksakte, en de identiteitskaarten van zijn echtgenote en dochter, werden niet bij het verzoekschrift gevoegd. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze dergelijke stukken de voormelde vaststellingen in een ander daglicht zouden kunnen stellen, of van aard zijn om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in verzoekers hoofde vast te stellen. Verzoeker licht dit evenmin toe.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast: *“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker betoogt vooreerst dat de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd aangehaald niet actueel is aangezien de bestreden beslissing slechts rekening houdt met het aantal incidenten tot 23 september 2019. Ook geeft verzoeker te kennen dat de impact van de Corona-crisis op de onstabiele en onveilige situatie in Colombia niet is onderzocht.

Uit een actualisatie van de situatie bijgebracht in de aanvullende nota van de verwerende partij van 8 maart 2021 blijkt het volgende: “Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat

om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte d Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>." Verzoeker blijft in gebreke informatie bij te brengen die hierop een ander licht kan doen schijnen. Verzoekers betoog dat de corona-pandemie het vredesproces in gevaar zou kunnen brengen en meer geweld doen ontstaan is louter hypothetisch. In de mate verzoeker nog zou menen dat hij niet kan terugkeren naar Colombia omwille van de corona-epidemie dient te worden opgemerkt dat de corona-crisis onmogelijk aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien de bedreiging niet uitgaat van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (zie HvJ 18december 2014, nr.C-542/13, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, §§ 35 en 36).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF